

»Nič se ne boj, Frenk,« je rekel nato gospod. »Nagrada ti ne bo odšla. Le zdaj si še premlad, da bi ti jo izplačali. Dobiš jo, ko postaneš polnoleten in se česa koristnega izučiš. Do tedaj bomo pa vso nagrado naložili v hranilnici na tvoje ime. Hranilno knjižico spravi tvoj oče, ki ima pravico do vsakoletnih obresti, da jih uporabi za tvojo izobrazbo.«

Kako vesela je bila gospa, ko je škatlico z dragulji prejela od komisarja! Frenkov oče je bil zadovoljen s tem, kar je predlagal gospod glede nagrade. Le Frenk ni bil nič kaj vesel. Upal je, da prejmeta z očetom denar še tisti dan. Pa Frenku ni kazalo ugovarjati. Vdati se je moral.

Še tisti dan so denar — dvajset tisoč dinarjev — naložili v hranilnico; knjižico o hranilni vlogi je dobil Frenkov oče.

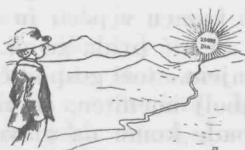
Toda to še ni bilo vse. Najditelju draguljev je bila obljubljena tudi ura. In res, Frenk je dobil zlato uro in srebrno verižico zraven. Ura in verižica sta ga potolažili, da je bil tudi glede denarja zadovoljen.

Tako se je končala ta zgodba o draguljih. Drugi dan sta se oče in Frenk odpeljala domov. Med vožnjo sta pa sklenila, da pojdeta v zahvalo, ker se je vse srečno izteklo, na božjo pot na Šmarno goro.

In sta res šla. V Ljubljani sta izstopila in prenočila. Drugo jutro zgodaj — bil je mali Šmaren — sta pa odrinila na goro k Materi božji.

V svetišču sta klečala in molila. Oče je iskreno prosil za srečo svojega sina. Kaj pa je Frenk prosil in mislil takrat, ni znano. Vemo pa, da sta že prihodnjo pomlad oče in Frenk odrinila v Ameriko.

Tam se je šel Frenk učiti za mesarja, kar ga je vedno najbolj veselilo. Postajal je čim dalje bolj samozavesten, pogumen in tudi nekoliko bahav vmes. Toda čim bolj je prihajal v leta, tem resnejši je postajal, tem treznejše je tudi mislil o bogastvu. Ni več nespametno po njem hrepenel. Spoznal je, da je bogastvo sicer lepa reč in da je poštena pot do bogastva zelo težavna, toda edino varna in dovoljena.

Maksimov:

Vrane.

*Kra — kra —
vse polno snegd,
vesel je, kdor gorko
zatišje ima.*

*A me kot berači —
kra — kra —
za hrano gremo
zdaj križem svetá.*

*In pravijo nam,
da krakamo,
ko D mrazu in gladu
le plakamo.*

